

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 12 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSO Małgorzata Małecka

Protokolant:protokolant sądowy Katarzyna Michalewska

po rozpoznaniu w dniu 5 października 2017 r. w Poznaniu

na rozprawie sprawy z powództwa L. K., B. S.

przeciwko M. G.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. kosztami procesu obciąża powodów i w związku z tym zasądza od powodów na rzecz pozwanej M. G. kwotę 7.217 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. kosztami sądowymi, od obowiązku uiszczenia których powodowie zostali zwolnieni obciąża Skarb Państwa.

/-/ SSO Małgorzata Małecka

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 czerwca 2015 roku powodowie **L. K. i B. S.** wnieśli o zasądzenie solidarnie od pozwanych K. G. i M. G. na swoją rzecz kwoty 235,133,75 zł z wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych, przy uwzględnieniu kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu powodowie podali, że w dniu 20 listopada 2013 roku zawali z pozwanymi w formie aktu notarialnego umowę przedwstępną sprzedaży nieruchomości położonej w miejscowości R., przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Środzie Wielkopolskiej prowadzi księgę wieczystą KW nr (...). Umowa została zawarta pod warunkiem, że najpóźniej do dnia 11 grudnia 2013 roku bank (...) Spółka Akcyjna po otrzymaniu kwoty nie wyższej niż 320.000 zł wyrazi zgodę na wykreślenie zabezpieczenia hipotecznego z księgi wieczystej w kwocie 676.389,76 zł. Umowa przyrzeczona miała zostać zawarta do 31 grudnia 2013 roku. W dniu 9 grudnia 2013 roku strony zawarły aneks do umowy przedwstępnej, na mocy którego przedłużyły termin do przedłożenia przez powodów promesy do dnia 23 grudnia 2012 roku. W dniu 11 grudnia 2013 roku bank udzielił powodom promesy, w której wyraził zgodę na zniesienie zabezpieczenia hipotecznego oraz umorzenie pozostałej części kredytu pod warunkiem uiszczenia kwoty 325.000 zł do dnia 10 stycznia 2014 roku. Dalej, powodowie wskazali, że pomimo upływu terminu, pozwali uchylali się od zawarcia umowy, a bank odmówił zgody na wydanie kolejnej promesy. Wobec czego pismem z dnia 1 grudnia 2014 roku pełnomocnik powodów wezwał pozwanych do zapłaty kwoty 235.133,75 zł tytułem szkody poniesionej wskutek uchylania się od zawarcia umowy przyrzeczonej w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania. Pozwani nie dokonali zapłaty. Powodowie złożyli również wniosek o zawezwanie do próby ugodowej, ale do zawarcia ugody nie doszło.

W dniu 19 stycznia 2016 roku Sąd Okręgowy w Poznaniu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu, który uprawomocnił się w dniu 19 marca 2016 roku.

Postanowieniem z dnia 22 kwietnia 2016 roku Sąd Okręgowy w Poznaniu oddalił wniosek pozwanego K. G. z dnia 18 kwietnia 2016 roku o doręczenie nakazu zapłaty z dnia 19 stycznia 2016 roku.

Pismem z dnia 4 maja 2016 roku pozwana M. G. wniosła o doręczenie jej nakazu zapłaty na prawidłowy adres oraz o uchylenie klauzuli wykonalności.

Postanowieniem z dnia 29 lipca 2016 roku Sąd Okręgowy w Poznaniu uchylił postanowienie z dnia 23 marca 2016 roku o nadaniu klauzuli wykonalności na nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 19 stycznia 2016 roku w stosunku do pozwanej M. G..

W dniu 24 sierpnia 2016 roku doręczono pozwanej M. G. skutecznie nakaz zapłaty.

Pismem z dnia 7 września 2016 roku ***pozwana M. G. złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym***, żądając w nim oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powodów na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana podniosła, że strona powodowa nie przedłożyła pozwanym promesy banku z dnia 11 grudnia 2013 roku oraz, że promesa ta nie spełnia kryteriów określonych w § 3 umowy przedwstępnej, gdyż bank wydał promesę na innych warunkach niż te, które zostały określone przez strony jako warunek zawarcia umowy – tj. bank wydał promesę uzależniającą zgodę na wykreślenie obciążeń pod warunkiem wpłaty kwoty 325.000 zł podczas, gdy strony wyraźnie określiły w umowie przedwstępnej, że promesa zostanie udzielona pod warunkiem otrzymania przez bank kwoty nie wyższej niż 320.000 zł.

Postanowieniem z dnia 2 listopada 2016 roku Sąd Okręgowy w Poznaniu odrzucił wniosek pozwanego K. G. o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 19 stycznia 2016 roku oraz odrzucił sprzeciw K. G. od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 19 stycznia 2016 roku.

W piśmie procesowym z dnia 23 listopada 2016 roku powodowie wskazali, że zaprzeczają twierdzeniom i wywodom pozwanej. Podkreślili, że promesę przekazali do rąk pozwanej niezwłocznie po jej otrzymaniu od banku. Nadto, podnieśli, że brakujące 5.000 zł miało zostać pokryte przez powodów oraz że kwestia tej różnicy nie stanowiła przyczyny nie przystąpienia przez pozwanych do zawarcia umowy przyrzeczonej, w szczególności, że strony uzgodniły, iż wskazana w umowie kwota 320.000 zł ma jedynie charakter orientacyjny.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 listopada 2013 roku powodowie zawarli z pozwaną M. G. oraz z K. G. umowę przedwstępną sprzedaży nieruchomości pod warunkiem. Umowa została zawarta w formie aktu notarialnego, Rep. (...) przed notariuszem W. K. w P.. Przedmiotem umowy była nieruchomość o pow. 0,0893 ha, położona w miejscowości R., przy ul. (...), zabudowana domem jednorodzinny o powierzchni użytkowej 150 m² w zabudowie wolnostojącej, dla której Sąd Rejonowy w Środzie Wielkopolskiej prowadzi księgę wieczystą KW nr (...).

Przedwstępna umowa sprzedaży została zawarta pod warunkiem, że najpóźniej dnia 11 grudnia 2013 roku bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. po otrzymaniu kwoty nie wyższej niż 320.000 zł wyrazi zgodę na wykreślenie z księgi wieczystej zabezpieczenia hipotecznego na kwotę 676.389,76 zł (§ 3 tiret 4 umowy). Przyrzeczona umowa sprzedaży powinna zostać zawarta najpóźniej dnia 31 grudnia 2013 roku o godzinie 10.00 w kancelarii notarialnej prowadzonej przez notariusza W. K. w P. (§ 4 umowy).

Cena za przedmiot niniejszej umowy została określona na kwotę 410.000 zł, przy czym przy zawarciu umowy przedwstępnej strona kupująca zapłaciła stronie sprzedającej kwotę 3.500 zł, natomiast resztę ceny strona kupująca miała zapłacić w ten sposób, że kwotę nie wyższą niż 320.000 zł w terminie 7 dni roboczych od dnia zawarcia przyrzeczonej umowy przekazać na rachunek bankowy wskazany w oświadczeniu banku (...) S.A. z siedzibą we W., kwotę nie wyższą niż 30.000 zł w terminie 7 dni roboczych od dnia zawarcia przyrzeczonej umowy przekazać na rachunek bankowy wskazany w oświadczeniu banku (...) Bank Spółdzielczy z siedzibą w P. oraz kwotę stanowiącą różnicę pomiędzy resztą ceny a wyżej wskazanymi kwotami najpóźniej w terminie 7 dni roboczych od dnia zawarcia umowy przyrzeczonej przekazać przelewem na wskazany przez stronę sprzedającą jej rachunek bankowy (§ 5 umowy).

Dowód: akt notarialny z dnia 20 listopada 2013 roku, Rep.(...)(k. 13-28); zeznania świadka K. G. (k. 347-349); zeznania M. G. (adnotacja 00:58:24 e-protokoły z dnia 21 sierpnia 2017 roku – k. 368); zeznania powoda L. K. (adnotacja 00:06:26 e-protokoły z dnia 21 sierpnia 2017 roku – k. 367), zeznania powódki B. S. (adnotacja 00:31:48 e-protokoły z dnia 21 sierpnia 2017 roku – k. 368);

W dniu 9 grudnia 2013 roku strony aktem notarialnym Rep. A nr (...) zmieniły przedwstępną umowę sprzedaży pod warunkiem w ten sposób, że przedłużyły termin do przedłożenia przez powodów promesy (...) Bank S.A. z siedzibą we W. do dnia 23 grudnia 2013 roku. Innych zmian w umowie przedwstępnej strony nie dokonywały.

Dowód: akt notarialny z dnia 9 grudnia 2013 roku (k. 47-51); zeznania świadka W. K. (k. 347);

W dniu 11 grudnia 2013 roku (...) Bank S.A. udzielił powodom promesy, w której wyraził zgodę na zniesienie zabezpieczenia oraz umorzenia pozostałej części kredytu pod warunkiem uiszczenia kwoty 325.000 zł do dnia 10 stycznia 2014 roku.

Dowód: pismo (...) Bank S.A. z dnia 11 grudnia 2013 roku (k. 52-53); pismo banku (...) S.A. z dnia 11 grudnia 2013 roku (k. 54-55);

Do zawarcia umowy przyrzeczonej nie doszło, gdyż w promesie wystawionej przez (...) Bank S.A. była wyższa kwota niż wynikała z umowy przedwstępnej. W konsekwencji czego pozwani nie otrzymali kredytu na zakup przedmiotowej nieruchomości.

Dowód: zeznania świadka K. G. (k. 347-349); zeznania M. G. (adnotacja 00:58:24 e-protokoły z dnia 21 sierpnia 2017 roku – k. 368);

Pismem z dnia 1 grudnia 2014 roku powodowie wezwali pozwaną M. G. do zapłaty kwoty 235.133,75 zł, stanowiącej równowartość części kredytu hipotecznego, która podlegałaby umorzeniu w przypadku przystąpienia przez pozwaną oraz jej męża do przyrzeczonej umowy sprzedaży nieruchomości i zapłaty na jej podstawie części ceny na rzecz banku (...) S.A. we W., w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 1 grudnia 2014 roku wraz z potwierdzeniem nadania (k. 61-62 i k. 65-66);

Powodowie zawezwali również pozwaną oraz jej męża do próby ugodowej, jednak do zawarcia ugody nie doszło.

Dowód: protokół z posiedzenia z dnia 26 lutego 2015 roku, sygn. akt I Co 4/15 (k. 67);

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Środzie Wielkopolskiej z dnia 8 czerwca 2016 roku, sygn. akt I C 796/15 zasądzono od L. K. i B. S. na rzecz K. G. i M. G. kwotę 3.500 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty tytułem zaliczki uiszczonej przy zawarciu przedwstępnej umowy sprzedaży pod warunkiem z dnia 20 listopada 2013 roku.

Dowód wyrok Sądu Rejonowego w Środzie Wielkopolskiej z dnia 8 czerwca 2016 roku, sygn. akt I C 796/15 (k. 101 akt I C 796/15);

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie kserokopii dokumentów urzędowych i prywatnych zgromadzonych w aktach sprawy, zeznań świadków: W. K. oraz K. G., zeznań pozwanej M. G. oraz częściowo zeznań powodów L. K. i B. S..

Zgromadzone w sprawie dokumenty urzędowe i prywatne, Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Zgodnie z treścią art. 244 k.p.c. dokumenty urzędowe stanowią dowód tego co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Zgodnie natomiast z treścią art. 245 k.p.c. dokumenty prywatne stanowią dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Zgromadzone w sprawie dokumenty nie były kwestionowane przez strony. Również Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować zgromadzone w sprawie dokumenty urzędowe i prywatne z urzędu. Wiarygodność kserokopii dokumentów również nie budziła wątpliwości Sądu. Mimo, że kserokopia nie jest dokumentem, a stanowi jedynie element twierdzenia strony o istnieniu dokumentu o treści odpowiadającej kserokopii, to w niniejszej sprawie żadna ze stron nie podniosła zarzutów kwestionujących istnienie określonych dokumentów prywatnych czy urzędowych.

Zeznania świadka W. K. były w całości wiarygodne. Były one spójne, rzeczowe oraz korelowały z pozostałym materiałem dowodowym uznanym za wiarygodny. Świadek jednoznacznie zeznał, że nie ma wiedzy, aby strony mówiły o innej kwocie, która ma widnieć w promesie niż ta która jest wpisana w akcie notarialnym.

Sąd uznał za wiarygodne również zeznania świadka K. G., który jednoznacznie wskazał, że przyczyną nie zawarcia umowy przyrzeczonej był fakt, że w promesie wystawionej przez bank była wyższa kwota niż wynikająca z umowy przedwstępnej, co z kolei skutkowało tym, że strona kupująca nie uzyskała kredytu na zakup przedmiotowej nieruchomości. Zeznania świadka były spójne oraz rzeczowe.

Wiarygodne były również zeznania pozwanej M. G., która potwierdziła, że nie otrzymała wraz mężem kredytu na zakup przedmiotowej nieruchomości ze względu na treść promesy. Niemniej jednak podkreślić należy, że pozwana nie miała szczegółowej wiedzy odnośnie wszystkich istotnych okoliczności dotyczących niniejszej sprawy, gdyż bezpośrednio uczestniczyła jedynie w podpisaniu aktu notarialnego, natomiast wszystkie pozostałe sprawy związane z zawarciem przedmiotowej umowy załatwiał jej mąż K. G.. Dotyczy to również wszelkich ustaleń z powodami. Pozwana czerpała wiedzę na temat negocjacji dotyczących zakupu nieruchomości głównie z relacji swojego męża.

Zeznania powodów L. K. i B. S. były wiarygodne jedynie w części w jakiej pokrywały się z pozostałym materiałem dowodowym uznanym za wiarygodny. Sąd nie dał wiary ich zeznaniom w szczególności w zakresie w jakim twierdzili, że deklarowali, iż pokryją z własnych środków nadwyżkę wynikającą z promesy w kwocie 5.000 zł, że dla pozwanej i jej męża nie miała znaczenia kwota widniejąca w promesie jak również, że z powodu postępowania kupujących nie sprzedali nieruchomości komuś innemu. Zeznania w tym zakresie były niespójne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy, a ponadto nie znalazły potwierdzenia w innych dowodach.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powodowie domagali się od pozwanej zapłaty na ich rzecz kwoty 235.133,75 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty z tytułu odszkodowania w związku z niezawarciem umowy przyrzeczonej.

Zgodnie z art. 390 § 1 k.c. każda ważnie zawarta umowa przedwstępna daje wierzycielowi możliwość dochodzenia roszczenia odszkodowawczego, ograniczonego do naprawienia szkody, jaką uprawniony poniósł przez to, że liczył na zawarcie umowy, czyli w granicach ujemnego interesu umownego. Tę sankcję określa się słabszym (ograniczonym) skutkiem umowy przedwstępnej. Jednak strony mogą w umowie przedwstępnej odmiennie określić zakres odszkodowania.

Przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej dłużnika uchylającego się od zawarcia umowy przyrzeczonej (art. 390 § 1 k.c.) określają ogólne reguły odpowiedzialności z art. 471 i następnego k.c. W wyroku z dnia 16 grudnia 2005 r.

(III CK 344/05, LEX nr 172178) SN słusznie uznał, że nie można obciążyć odpowiedzialnością za niezawarcie umowy przyrzeczonej strony, która odmawiała sprzedaży z uwagi na brak pieniędzy na zakup nieruchomości po drugiej stronie. Jednocześnie stwierdził, że przez uchylanie się od zawarcia umowy „należy rozumieć tylko bezpodstawną odmowę zawarcia umowy przyrzeczonej. Uchylanie się od zawarcia umowy przyrzeczonej, będące przejawem niewykonania umowy przedwstępnej, powinno więc być rozumiane jako świadome działanie lub zaniechanie, zmierzające do bezpodstawnego niezawarcia umowy przyrzeczonej, a przynajmniej godzenie się z takim skutkiem”. Natomiast w wyroku z dnia 5 grudnia 2006 r. (II CSK 274/06, LEX nr 238945) SN stwierdził, że: „Przepis art. 390 § 1 k.c. nie przesądza w ogóle zasady odpowiedzialności za uchylanie się od zawarcia umowy przyrzeczonej. Nie jest więc konieczne, aby dłużnik wykazał się »złą wolą«, rozmyślnie zwlekając z zawarciem umowy przedwstępnej czy też wprost odmawiając jej zawarcia i szkodząc w ten sposób interesowi wierzyciela. Wystarczy natomiast to, aby wbrew swojemu obowiązkowi zaniedbał on dokonania takich czynności prawnych lub faktycznych, które zawarcie umowy przyrzeczonej w ogóle czynią możliwym” (por. także wyroki SN: z dnia 26 września 2001 r., IV CKN 461/00, LEX nr 52767; z dnia 14 grudnia 1999 r., II CKN 624/98, OSNC 2000, nr 6, poz. 120).

W niniejszej sprawie przedwstępna umowa sprzedaży została zawarta pod warunkiem, polegającym na uzyskaniu przez powodów do dnia 11 grudnia 2013 roku od (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. zgody na wykreślenie hipoteki umownej kaucyjnej po otrzymaniu kwoty nie wyższej niż 320.000 zł. Strona powodowa wprawdzie otrzymała od banku stosowny dokument, ale kwota w nim wskazana wynosiła 325.000 zł, a więc była wyższa niż ta ustalona przez strony w umowie przedwstępnej. Tym samym warunek, o którym mowa w przedmiotowej umowie nie został spełniony. W tej sytuacji nie można potraktować niezawarcia umowy przez pozwanych z powodami jako uchylanie się od zawarcia umowy, zwłaszcza że jak wynika z wiarygodnych zeznań świadka K. G. oraz pozwanej, strona kupująca nie otrzymała kredytu na zakup przedmiotowej nieruchomości właśnie ze względu na taką też promesy.

Ponadto, powodowie nie wykazali wysokości szkody jak również związku przyczynowego pomiędzy jej poniesieniem, a zachowaniem pozwanych. Tymczasem ciężar dowodu istnienia wyżej wymienionych przesłanek w świetle art. 6 k.c. spoczywa na wierzycielu jako osobie, która z tychże faktów wywodzi skutki prawne (wyrok SA w Lublinie z dnia 19 lutego 2013 r., I ACa 717/12, LEX nr 1314796).

Powodowie załączyli wprawdzie do pozwu dwa pisma banku (...) Spółka Akcyjna, z których wynika, że nie wyraża on zgody na częściowe umorzenie hipoteki obciążającej ich nieruchomość, niemniej jednak pisma zostały sporządzone w lipcu i październiku 2014 roku, a więc zostały wydane po upływie długiego, bo ponad sześciomiesięcznego okresu od terminu wyznaczonego w umowie przedwstępnej na zawarcie umowy przyrzeczonej. Strona powodowa nie wykazała zaś w żaden sposób tego, aby od lipca 2014 roku nie mogła sprzedać przedmiotowej nieruchomości i aby miało to jakikolwiek związek z zachowaniem strony pozwanej. Co więcej, nie wykazała nawet tego, że w jakikolwiek sposób próbowała sprzedać nieruchomość, np. poprzez zaoferowanie jej bądź poprzez zamieszczenie ogłoszenia w Internecie, gazetach bądź za pośrednictwem biur zajmujących się obrotem nieruchomościami. Fakt, iż powodowie nie zawali ostatecznie umowy sprzedaży nieruchomości z pozwanymi i tym samym nie doszło do umorzenia części kredytu obciążającego powodów nie może w żaden sposób obciążać pozwanej. W ocenie Sądu niezasadny był również zarzut powodów, że kwota 320.000 zł wskazana w przedwstępnej umowie sprzedaży z dnia 20 listopada 2013r. miała charakter jedynie orientacyjny. Przeczy temu znajdujące się w umowie sformułowanie, że jest ona zawarta pod warunkiem, że najpóźniej do określonej daty Bank po otrzymaniu kwoty **nie wyższej** niż 320.000 zł wyrazi zgodę na wykreślenie zabezpieczenia hipotecznego z księgi wieczystej (par. 3 umowy – k. 21 akt). Skoro w/w kwotę mieli uiścić pozwani i to nie z własnych oszczędności, lecz ze środków uzyskanych z kredytu bankowego, precyzyjne określenie kwoty było niezbędne do złożenia prawidłowych wniosków o udzielenie kredytu (małżonkowie G. występowali, korzystając z pomocy pośrednika, do co najmniej dwóch banków). Gdyby strony, w szczególności pozwana i jej mąż traktowali kwotę, jaką mają zapłacić ze środków uzyskanych z kredytu, jedynie jako kwotę orientacyjną, nie byłoby przeszkód, aby nie zamieszczać w umowie zapisu, że kwota jaką należy zapłacić do banku nie ma być wyższa niż 320.000 zł.

Mając na uwadze powyższe okoliczności sąd oddalił powództwo w całości (pkt. 1 wyroku).

W tym miejscu wskazać należy, że przedmiotowy wyrok nie mógł dotyczyć K. G., albowiem postępowanie wobec niego zakończyło się dnia 29 listopada 2016r., skutecznym odrzuceniem sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym. Wprawdzie pomiędzy stronami występuje współuczestnictwo materialne, ale nie jest to współuczestnictwo jednolite, a tylko do takiego ma zastosowanie art. 73 § 1 k.p.c. Ten rodzaj współuczestnictwa zachodzi wówczas, gdy wyrok dotyczyć ma niepodzielnie wszystkich współuczestników, co oznacza, że sprawa musi być rozstrzygnięta w ten sam sposób w stosunku do wszystkich współuczestników. Ten rodzaj więzi materialnoprawnej między współuczestnikami może wynikać z istoty spornego stosunku prawnego. Współuczestnictwo jednolite wynikające z istoty spornego stosunku prawnego ma jednocześnie charakter współuczestnictwa koniecznego. Współuczestnictwo usprawiedliwione solidarnym zobowiązaniem nie jest współuczestnictwem jednolitym, ponieważ takie współuczestnictwo występuje wtedy, gdy z istoty spornego stosunku prawnego lub przepisu prawa wynika, że wyrok ma dotyczyć niepodzielnie wszystkich współuczestników, zgodnie zaś z art. 366 KC, do istoty solidarności biernej należy możliwość dochodzenia przez wierzyciela całości lub części świadczenia od wszystkich dłużników łącznie, od kilku z nich lub od każdego z osobna (post. SN z 23.3.2006 r., II CZ 17/16, Legalis)

W punkcie 2 wyroku Sąd orzekł o kosztach postępowania na podstawie art. 98 k.p.c., obciążając nimi w całości powodów w związku z tym, że przegrali proces w całości i z tego tytułu zasądził od powodów na rzecz pozwanej 7.217 zł. W skład tej kwoty wchodzi 7.200 zł wynagrodzenia pełnomocnika procesowego ustalone na podstawie § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015.1800) oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.

Powodowie byli zwolnieni od kosztów sądowych w postępowaniu w I instancji, zatem koszty sądowe, które winni ponieść obciążają Skarb Państwa.

/-/ SSO Małgorzata Małecka

ZARZĄDZENIE

1. proszę odnotować uzasadnienie w kontrolce
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron,
3. przedłożyć za 14 dni lub z apelacją.

/-/ SSO Małgorzata Małecka

P., dnia 28 listopada 2017r.